

CRISTIANS PERSEGUITS

A partir del 9 de juny de 2014 en que l'Estat Islàmic prengué possessió de Mossul, la majoria de cristians fugiren a les poblacions veïnes, de manera que es pot ben dir que en el Kurdistan i a Nínive ja no queda cap cristià. I tot per obra dels fonamentalistes sunnites, que envairen les cases i els posaren com a termini el dia 19 del mateix mes per convertir-se a l'islam, sinó haurien de pagar un impost o abandonar casa seva, baix pena de mort, tal com es va fer públic des de la megafonia de les mesquites, i tot seguit la seu del l'arquebisbat de Mossul fou cremada. En el país no hi ha manera de formar un govern amb una majoria estable, a pesar de la carta que el patriarca de Babilònia dels Caldeus envià als diputats perquè elegissin els tres poders de l'Estat i acabar així amb l'anarquia i la violència en que està submergit el país, alhora que els proposava una pregària que tots, musulmans i cristians, podien fer seva.

La unitat del país és només simbòlica, perquè de fet el país està dividit en tres parts: kurds, xiïtes i sunnites, i cadascuna d'elles té els seus pressupostos i els seus exèrcits. Però la persecució dels cristians és tan gran, que en deu anys han passat de ser 1.200.000 a ser només uns 50.000, als quals, en molts llocs els han tallat el subministrament d'aigua, electricitat i combustibles. I mentrestant, la comunitat internacional, fora dels EE.UU. —que puntualment ajuden les minories—, no ajuda a trobar una solució política per aquell país, perquè la política europea només cerca els seus interessos econòmics i els mitjans de comunicació quasi no protesten. Altra cosa seria que fos una discriminació de gènere, de raça o de llengua, que aleshores posarien —amb tota la raó del món— el crit al cel. Però la discriminació per religió no crida l'atenció, sobre tot contra els cristians, altra cosa seria que fos contra els musulmans de casa nostra, que aleshores molts grups protestarien, també amb tota la raó. Però essent els perseguits cristians i a més llunyans, fàcilment s'obliden, inclús pels que també som cristians i per tant segons sant Pau formem un sol cos, el cos místic de Crist. Però és el cas que molts no diuen res, no se sap ben bé per què, si perquè no els toca de prop o perquè passen de tot, o potser perquè de fet no ens sentim cristians de veritat, i per tant tampoc solidaris amb els nostres germans de fe. De fet entre nosaltres hi ha molts ni-nis en matèria de religió, és a dir, que ni creuen ni practiquen la seva fe o senzillament no tenen cap creença i per tant tampoc la discriminació per causa de religió no els preocupa, i tot això fa que sovint la resposta a la violència anticristiana sigui el silenci o la inhibició. I és una llàstima.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL

LIQUIDACIÓ DE TEMPORADA, TANQUEM LA PARADA

El llarg pont de la Mare de Déu d'agost i la setmana que estem passant, hauran estat els dies de liquidació pel que fa a espectacles, festivals i mostres que durant aquest estiu s'han vingut realitzant i presentant a Sant Feliu, pel que fa als més importants i de més rellevància a nivell local. És el que se'n podria dir cremar els darrers cartutxos.

En un estiu del tot atípic i en especial aquest mes d'agost pròdig en pluges i mal temps tant a terra com a mar, els visitants que hem tingut no han pogut gaudir gaire del producte que per ara no els representa cap despesa com és el del sol i platja. Com a compensació sembla que no s'han gastat gaire els diners en altres diversions i ofertes de les que tenim a la ciutat. Llevat d'uns dies i nits puntes, on algunes de les terrasses de certs restaurants i bars s'han vist totalment ocupats de clients, a la resta l'ocupació no ha estat gaire generosa.

Una ocupació de visitants i residents temporals que vénen a passar uns dies de vacances a Sant Feliu, que haurien de fer-se amb l'esperit de no fer res i gaudir dels dies escollits de calma i tranquil·litat, en moltes ocasions ha estat a l'inrevés. Persones forànies que estant sense fer quasi res però que demostrant pressa, s'han volgut colar a l'hora de pagar al super, demagrar el mòbil, franquejar una carta a correus, comprar el pa o el diari, etc., sense respectar l'ordre ni la cua establerta al corresponent establiment. En aquest sentit es podria aplicar la dita que *de fora vingueren i la cua i l'ordre no respectaren*, en un estiu d'histèria col·lectiva.

Per sort en moltes ocasions el problema s'ha resolt satisfactòriament i la sang no ha arribat al riu. Ben diferent d'anys passats d'altres èpoques, on en alguna ocasió s'havia arribat a sentir el comentari de resposta que gràcies als visitants que ens portaven diners els locals podiem anar subsistint. Amb aquest argument s'intentava tapar-nos la boca.

Per sort aquells anys ja són història i actualment són simples anècdotes que passen en poques ocasions, però que lamentablement encara es donen.

Estem liquidant, doncs, una temporada estiuenca de l'any 2014 que no passarà a la història per res de rellevant, almenys pel que fa a esdeveniments locals. Entrarem ja a la temporada de les fires de setembre per tal d'allargar la temporada a Sant Feliu. Meteorològicament parlant, aquest estiu sí que passarà a la història per ser un dels més dolents dels últims anys amb les seves variades conseqüències negatives, tant pel que fa al turisme en aquesta zona i pels aiguats i mals al camp en altres zones. Fets aquests que per part dels científics poden ser atribuïts al denominat i repetit canvi climatològic.

MINORITAT GUIXOLENCS

La tragèdia darrera d'un nom

El passat mes de juny la ciutat flamenca d'Ypres va acollir la commemoració del primer centenari de la Primera Guerra Mundial. Ypres —en neerlandès leper— té actualment uns 35.000 habitants i la contesa europea la va fer tristament famosa. La seva tragèdia va ser ocupar una posició estratègica i això va convertir-la en escenari d'enfrontaments entre alemanys i aliats, tot i que Bèlgica es mantenia neutral. Va patir el setge per part de l'exèrcit alemany, que l'any 1917 hi va utilitzar un nou tipus d'arma que causaria estralls: el gas mostassa.

Podem parlar d'armes químiques pràcticament des de l'antiguitat. En alguns casos eren fletxes amb verí i en altres substàncies que produïen fums per ofegar o intoxicar els contrincants i també n'hi havia amb intenció incendiària. Però és a partir del segle XIX quan l'obtenció d'aquest tipus d'armes fa un gran salt, afavorit pel desenvolupament de la química com a ciència i de la indústria que se'n derivava. La Convenció de La Haia de 1907 va intentar posar fi a l'ús d'aquests productes, però el fracàs va ser evident. La guerra del 1914 va ser un immens banc de proves d'armes químiques per un i altre bàndol. Queien sobre soldats gens preparats ni equipats per fer-hi front. Cremades greus, ofecs, ceguesa i en molts casos una mort terrible i lenta eren les conseqüències d'unes armes que manaven llençar sobre l'enemic aquells que feien la guerra a quilòmetres de distància, des de confortables despatxos.

Una d'aquelles noves armes va ser el gas mostassa, que rebia el nom d'iperita perquè va ser la ciutat flamenca la primera que el va experimentar en pròpia pell el 1917.

El 1993 va néixer un altre intent d'acabar amb les armes químiques, amb una organització que té la seu a La Haia. Aquest intent ha estat més reeixit: només sis estats no han signat o no han ratificat el conveni. Però això que semblaria tan positiu no és una garantia total i o bé governs o bé grups rebels segueixen utilitzant-les. Síria, per exemple, va signar l'acord fa vora un any, però fins poc abans havia utilitzat armes químiques i hi ha indicis que després ho ha seguit fent. Vora cent anys després, el nom d'Ypres ens recorda com costa de desterrar l'ús d'armes tan devastadores.

XAVIER DURAN

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència